

Anna Monrad, Ubberup Valgmenighed: Prædiken fra konfirmation søn d. 25. september 2016

Kære konfirmander

Så sidder vi her - langt om længe! I har godt nok glædet jer meget! De sidste par uger har I nærmest været helt kulrede af spænding. Og nu er det lige pludselig nu! Hvis vi skulle låne nogle store ord fra dagens evangelietekst, så kunne vi sige, at i dag er jeres glæde fuldkommen! For alt det, der ikke er helt perfekt i vores liv - og sådan noget er der jo altid - det lægger vi nemlig væk i dag, og så fokuserer vi på det dejlige, vi har sammen. I dag skal vores glæde være fuldkommen.

Dagen i dag er en fest for jer - men jeg tror, at grunden til, at det hele føles så fantastisk lige nu, det er også, at vi virkelig kan mærke, at vi er forbundet med noget, der er større end os selv. I er alle en del af jeres slægt - og i dag har I samlet jeres familier omkring jer. I er en del af et fællesskab - og derfor har I samlet jeres venner omkring jer. Vi er dybt forbundne med livet selv og med Gud - derfor samles vi her i kirken.

Så ja, dagen i dag handler om jer seks konfirmander - men dagen handler også om noget, der er større end jer. Og derfor kan I trygt læne jer tilbage og slappe helt af. I har selv valgt, at I ville konfirmeres, og I har helt sikkert været med i forberedelserne til jeres fest i dag. Men lige nu her i kirken, der skal I bare tage imod - for det er Gud, der siger ja til jer! Når I bliver konfirmeret, gentager Gud det løfte, han gav jer, da I blev døbt - at han vil være med jer alle dage indtil verdens ende.

Denne forbundethed med Gud - med det, der er større end os - den er der jo også til hverdag, men der tænker vi bare ikke så meget over den. Men i dag kan vi virkelig mærke, at livet er stort og smukt og fantastisk.

Dagen i dag kommer sikkert til at suse af sted for jer - pludselig er gæsterne gået hjem og det hele er overstået. Vi kunne godt ønske os, at vi kunne BLIVE lige her på denne dag lidt længere.

Og netop det med at BLIVE ved noget, det er det, jeg nu vil til at tale om.

I den tekst, som I lige hørte fra Johannesevangeliet, der siger Jesus, at vi skal BLIVE i ham, vi skal hænge fast i ham som grenene på et træ. "*Bliv i mig, og jeg bliver i jer*", siger Jesus. Ordet BLIVE

bliver brugt flittigt her i det lille tekststykke - hvis man tæller efter, så optræder ordet BLIVE faktisk ikke mindre end 12 gange.

BLIV! Det lyder som noget, man siger til en hund. Og ordet bliv er virkelig heller ikke i særlig høj kurs i vores verden i dag. For nu til dags skal man jo udvikle sig og være omstillingsparat, for alt handler om vækst. Det er ikke moderne at blive ved noget. Nej, vi skifter tøj, mobiltelefoner og jobs for et godt ord, vi skifter mening og måske skifter vi endda vores partner eller vores venner ud. At blive ved noget er ikke længere sagen og da slet ikke en kvalitet i sig selv.

Nu til dags gælder det i stedet om at blive TIL noget. Og måske er det netop, fordi vi føler et krav om at vi skal blive TIL noget, at det bliver så svært for os at blive VED noget.

Når det gælder jer seks unge mennesker, så er jeg ikke i tvivl om, at I nok skal blive TIL noget... I er kloge, I er søde ved hinanden, I er eftertænksomme og I har virkelig meget humor. Det kan kun blive godt!

Men jeg håber, at I vil tage jer den tid, I skal bruge! I behøver ikke fare af sted for at nå det hele på den halve tid. I behøver ikke at lade jer stresse af samfundets krav om at blive til noget. I er allerede helt fantastiske, at I bare ved det!

Ja, vi er åbenbart ikke så glade for det med at blive ved noget. Vi skal jo følge med og følge med tiden. Så hvad skal vi bruge det til, når Jesus siger "Bliv i mig, og jeg bliver i jer" ? Er kirken ikke bare en gammel støvet institution, som aldrig flytter sig og som derfor er håbløst bagud og i grunden ligegyldig?

Tja, inden vi bare smider bogen over skulderen, kunne vi jo prøve at kigge lidt på det billede, som Jesus taler ud fra - altså billedet med træet.

Jesus siger: *"Jeg er vintræet, I er grenene. Den, der bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; for skilt fra mig kan I slet intet gøre."* Billedet er jo til at forstå - en gren, der ikke sidder på træ, kan ikke leve og ikke bære frugt.

Og nu vi er ved træer, så sang vi jo lige før sangen om Livstræet. Det træ, som den sang er skrevet om, er Ask Yggdrasil, altså det verdenstræ, som der fortælles om i den nordiske mytologi. Ask Yggdrasil står midt i verden, men har sine rødder dybt i underverdenen, og en mægtig krone, som strækker sig ind i himlen. Sangen minder os om, at vi skal huske at "lege i livstræets krone" - vi skal give os hen til livet og glæden, og gøre plads til, at livet kan folde sig ud.

Idéen om livets træ går igen i mange religioner. Så det der med at tale om træer, det er altså ikke noget, Jesus lige griber ud af luften. I kristendommen var livets træ med helt fra begyndelsen. Allerførst i Bibelen, i det gamle testamente, fortælles det, at livets træ voksede i paradiset have, og når Adam og Eva spiste af det træ, fik de fornyet liv. De skulle altså aldrig dø. Men fordi de overtrådte reglerne og spiste af kundskabens træ, blev de jo som bekendt forvist fra haven og måtte til at leve under de vilkår, vi kender til - med arbejde, slid og med døden som en ende på det hele.

Men kristendommens pointe er, at da Guds søn kom ind i verden, ændrede det hele sig nok en gang! Med Kristus får vi nemlig muligheden for at blive podet tilbage på livets træ - ikke sådan at vi ikke skal dø - men sådan, at døden ikke bliver afslutningen - for vi får del i det evige liv efter døden. Og hvad der er vigtigt for os her og nu: som grene på Kristus-træet kan vi hente saft og kraft til vores liv med hinanden.

At være grene på Kristustræet kræver, at vi BLIVER der. Altså at vi holder fast i troen. Vi skal holde fast i, at det i sidste ende ikke er OS, der skaber vores liv, men Gud, der gør vores liv muligt.

Til gengæld, hvis vi holder fast i troen, hvis vi BLIVER i Kristus, ja så bliver vi sat fri til at vokse og gro og folde os ud. Det er en lettelse at vide, at alting ikke står og falder med én selv, men at man er en del af noget større. I er elsket og tilgivet af Gud - og med den tryghed i bagagen kan I kan gå ud og bære frugt. I gå ud og være noget for andre, I kan sprede liv og glæde omkring jer.

Så altså - det lyder lidt skørt, men ifølge kristendommen, så bliver man til noget ved at blive i noget. Når man bliver i Kristus, lever man sit liv på visheden om Guds tilgivelse og kærlighed. Og så behøver vi ikke at spekulere på, hvordan vi bliver gode eller smukke nok. Vi bliver sat fri fra at kredse om os selv - fri til at vende os ud mod verden og andre mennesker. Vi bliver sat fri til at lege i livstræets krone.

Så ja - det kan godt være, at kirken kan forekomme lidt gammel og støvet, når den holder fast på, at man skal BLIVE ved noget. Men det er netop meningen. Når verden drøner derud af med 200 km i timen, ja så prøver kirken at trække lidt i den modsatte retning. Kirken tilbyder en stabilitet og en langsomhed, som jeg tror, vi har brug for i vores omskiftelige liv.

Og når I har brug for kirken - ja, så står kirken her stadig. Kirken bliver her.

Det lyder lidt på jer, som om I også har tænkt jer at blive - i hvert fald har I planer om at komme op til mig igen, for vi nåede jo ikke at spille rundbold forleden dag. Og vi skulle jo også spise sammen. Ja, det skal vi og I er altid velkomne. Jeg håber, at vi også fremover kan holde lidt fast i hinanden, for jeg kommer til at savne de der tirsdag eftermiddage med jer. Og jeg vil aldrig glemme den aften, vi skulle sove i kirken og vi lå her udenfor på stenene med hovederne på Johans dyne og så på stjerneskud sammen. Det var en stjernestund!

Og nu varer det ikke længe, før I skal ud i verden og se jer om. I skal jo ikke BLIVE her i bogstavelig forstand. Men I skal blive i troen, for så bliver Gud i jer - og så har I et slags hjem her i kirken, et helle, hvor I altid kan komme og altid hører hjemme. I er en del af noget større - og I er også en del af det store træ, som er kirken og dens fællesskab. I menigheden er vi sammen om at være grene på livets træ.

Dagen i dag varer desværre ikke evigt - den vil få en ende. Men I vil bære jeres konfirmationsdag med jer videre. Det, som denne dag betyder for jer, det bliver i jer. Gud bliver i jer. Guds glæde bliver i jer og jeres glæde bliver fuldkommen. Amen.